

EXPUNERE DE MOTIVE

Persoanele cu handicap se numără printre cele mai marginalizate grupuri sociale. Ele nu aşteaptă mila noastră, ci acceptarea lor aşa cum sunt şi un sprijin concret pentru a-şi dezvolta capacităţile native ce le au şi găsi locul în comunitatea în care trăiesc. Legislaţia în vigoare prevede o serie de facilităţi şi drepturi ce vizează sprijinirea de către stat a acestora: pregătire şcolară la domiciliu, alocaţie de stat majorată cu 100%, asistenţă medicală, obţinerea gratuită de proteze, cârje, ghete ortopedice, cărucioare, etc. Crearea unui cadru instituţional optim care să ducă la integrarea socială a acestora a constituit o preocupare constantă, ce a permis realizarea de progrese notabile, ce pot fi în mod cert perfecţionate ulterior.

O problemă sensibilă în acest domeniu o constituie îngrijirea copiilor cu handicap. Ea poate fi rezolvată fie într-un cadru instituţional, adaptat tipului de handicap, fie în mediul familial. Problema este de maximă complexitate şi necesită obligaţia de a promova dreptul copilului de a creşte în mediul său familial. Prin aceasta se asigură în timpul zilei îngrijire, terapie adecvată, hrană, educaţie, consiliere, activităţi recreative, sprijinind astfel familia să-şi exercite responsabilităţile parentale. Tendinţa actuală constă în a se pune accent pe îngrijirea, educaţia, asistenţa medicală, consilierea şi evaluarea copiilor cu nevoi speciale. Părinţii acestora beneficiază de asistenţă din partea personalului de specialitate putând participa la activităţile de terapie ale acestora. Creşterea şi îngrijirea copiilor cu handicap este o sarcină dificilă şi complexă, căreia însă nu toţi părinţii îi fac faţă. În cazul îngrijirii copiilor cu handicap sever sau a celor lipsiţi de discernământ, familia este pusă într-o situaţie critică, prin solicitarea permanentă a tuturor resurselor de care ea dispune: materiale, psihice, fizice, emotionale etc. Astfel, pe lângă faptul că se cantonează în diverse stadii de depăşire a stresului produs de existenţa în familie a unui astfel de copil, lipsiţi de un sprijin profesionist organizat, membrii familiei pot la un moment dat să cedeze în această luptă şi să abandoneze munca de educare şi recuperare a copilului, sau chiar mai rău, să abandoneze copilul. Eforturile pe care munca de educare şi recuperare a unui copil cu handicap sever le presupune, afectează în timp stabilitatea materială, psihică şi socială a familiei, acest lucru ducând la creşterea riscului apariţiei unui handicap social pentru familie, sau chiar mai rău, la creşterea riscului de abandonare a copilului cu handicap mintal sever.

Venind în sprijinul părinţilor ce au în întreţinere şi educare copii cu handicap legislaţia actuală reglementează sprijinul acordat de stat familiilor în cauză pentru creşterea copiilor cu handicap până la împlinirea vârstei de trei ani. Legea prevede pentru aceştia o serie de facilităţi cum ar fi concediul pentru creşterea copilului până la vârsta de trei ani. Toate aceste măsuri, extrem de utile şi necesare, suferă însă de un păcat major: nu ţin cont de eforturile, deseori supraomeneşti ale părinţilor acestor copii, mai ales a mamei, şi nici de uzura fizică şi psihică inerentă unei asemenea situaţii.

În forma actuală, articolul 48² alin (1) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii şi alte drepturi de asigurări sociale reglementează dreptul de reducere a vârstei de pensionare pentru femeile care au realizat stagiul complet de cotizare şi care au născut cel puţin 3 copii şi pe care i-au crescut până la vârsta de 10 ani. Ele pot beneficia de reducerea vârstei standard de pensionare cu un an-pentru 3 copii şi respectiv cu doi ani – pentru 4 sau mai mulţi copii. În ceea ce priveşte pe cele care au născut şi crescut copii cu handicap, actuala legislaţie nu prevede nimic în favoarea lor. Dacă forma actuală a

art. 48² alin (1) are menirea de a încuraja indirect creșterea natalității, modificarea articolului în cauză în forma pe care o propunem se dorește o sprijinire atât a dreptului copilului cu handicap de a crește în mediul său familial cât și a mamei în a cărei responsabilitate cade acesta și reducerea riscului de abandonare a acestuia. Până la urmă, prin aceasta se degrevează instituțiile statului de o sarcină ce tradițional a fost și trebuie să rămână apanajul familiei. În spiritul expunerii de mai sus, condiționarea creșterii copilului cel puțin până la vârsta de 10 ani, o considerăm o condiție absolut necesară evitării eventualelor abuzuri în aplicarea legii.

Pentru îndreptarea acestei stări de lucruri, singura soluție legală o constituie amendarea actualei prevederi din lege în sensul arătat. Prin modificarea legislativă pe care o propunem se va sprijini atât dreptul copilului cu handicap de a crește în mediul său familial cât și a mamei în a cărei responsabilitate cade acesta, reducându-se riscul de abandonare a acestuia.

Din aceste considerente propunem modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

INIȚIATOR:

Deputat Mircia Giurgiu – Grupul parlamentar al PD-L

Dep. Marius Dugulescu PDL

Dep. AMET ALDOIN MINGIRODI

Dep. RADU CIETODANU

Dep. Petru Montu PDL